

Bet. o. lovf. om Danmarks tiltrædelse af EF m. m.

Sammenfatning.

Mindretallet er helt enig i den opfattelse, at vor tid kræver yderligere internationalt samarbejde. Det er også enig i, at en eller anden form for handelsmæssig tilknytning til det europæiske samarbejde i EF vil være en nødvendighed for Danmark. Det finder det derfor forståeligt, at folketinget i sin tid har opfordret skiftende regeringer til at optage forhandlinger om Danmarks forhold til EF. Afgørende må imidlertid være, dels hvad EF står for i dag, dels de førte forhandlingens resultat.

Medens markedsproblemet i den foregående årrække stod i centrum for de europæiske bestræbelser, er det — efter at dette problem er løst for de Seks' vedkommende — blevet mere og mere klart, at EF tilsigter en langt snævrere sammenslutning; en økonomisk-valutarisk union, en fælles udenrigspolitik og dermed i sidste instans også en fælles sikkerhedspolitik.

Mindretallet er af den opfattelse, at en sådan udvikling ikke vil være ønskelig — hverken for Danmark eller for verdensudviklingen som helhed. Dels bør så megen kompetence som muligt forbeholdes de enkelte lande, hvis et sandt folkestyre skal blive ved med at bestå; dels bør de mange problemer, som nødvendigvis må løses i fællesskab, løses inden for en langgt videre ramme end en halv snes velhavende europæiske stater.

Tendensen mod en ny europæisk stormagt af verdens rigeste nationer med en række tidligere koloniområder i økonomisk afhængighed ville være en ulykkelig udvikling i global målestok. At Danmark skulle indgå som et ubetydeligt led i en sådan stormagt, ville efter mindretallets opfattelse være en ulykke for det danske folk og i modstrid med dets erklærede politiske idealer.

Henvisningen til, at samarbejdet hidtil stort set kun har været af økonomisk art, og at Romtraktaten ikke hjemler andet, har ringe vægt. Udviklingen er netop i overensstemmelse med planen: det økonomiske var af de Seks fra starten ment som et første trin. Nu står man ifølge alle toneangivende kræfter inden for EF — og blandt ansøgerlandene også Storbritannien — over for det næste trin: den politiske koordination.

Den indvending, at Danmark kun binder sig til Romtraktaten, som den er, og til enhver tid vil kunne nedlægge veto mod en udvidelse af samarbejdet, finder mindretallet beror på en illusion. Det er en overtro på jura, hvis man tror, at når alle de øvrige medlemsstater forlanger politisk koordination, kan Danmark ved at påberåbe sig en paragraf forhindre det.

En udmeldelse under påberåbelse af svigtende forudsætninger anser mindretallet ikke for mere realistisk. Efter Danmarks tilslutning vil Danmark i løbet af nogle år blive økonomisk så stærkt sammenknyttet med det øvrige EF, at hvis der var en juridisk ret til udmeldelse, ville det være en ret til at springe af vognen vel vidende, at man ville knække halsen derved.

Betænelighederne ved at indtræde i EF under disse perspektiver — som man efter mindretallets opfattelse skal være meget lidt forudseende for ikke at kunne se — er især følgende:

I. Vanskelighederne ved at bevare og videreudvikle et virkeligt folkestyre. Alt demokrati er nærdemokrati. Et sandt folkestyre forudsætter, at vælgerne kender dem, de stemmer på, og at de valgte udøver en virkelig indflydelse. Ved tilslutning til EF vil vigtige afgørelser om danske statsborgers anliggender blive overført, ikke blot til ikke-danske organer, men til organer, som ikke er folkevalgte, og som ikke er under nogen form for demokratisk kontrol. En sådan udvikling vil nødvendigvis betyde en undergravning af den politiske interesse og det folkelige politiske liv i Danmark.

II. Dernæst drejer det sig om vor udenrigspolitiske handlefrihed; Davignon-beslutningen taler ganske vist kun om konsultationer, hvad ingen kan have indvendinger imod. Men samtidig betones det af EFs øverste organer — og Danmark har ved sin underskrift accepteret det som et mål — at Europa skal tale med én stemme. Det udenrigspolitiske syn, som Danmark i den sidste halve snes år har manifesteret, har gang på gang stået i modsætning til de nye mægtige partners syn. Den fælles europæiske stemme vil erfaringsmæssigt afvige stærkt fra, hvad et flertal i Danmark hidtil har anset for rigtigt. Den fælles udenrigspolitik vil betyde, at Danmark opgiver sin